

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, 2007. október hó 2. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A csődbüntett és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügyben az I. r. terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Nyíregyházi Városi Bíróság 24.B.1876/2004/79. számú ítéletét és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1.Bf.519/2006/11. számú ítéletét az I. r. terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítványozó, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem terjeszthet elő.

I n d o k o l á s:

A Nyíregyházi Városi Bíróság a 2006. március 10-én kihirdetett 24.B.1876/2004/79. számú ítéletével az I. r. terheltet csődbüntett és társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt, halmazati büntetésül 1 év 8 hónap - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. 31.875.000 Ft pénzüsszegre, valamint egy meghatározott gépjárműre nézve a terhelttel szemben vagyonek Kobzást rendelt el, egyben a gépjármű zár alá vételéről is rendelkezett. A II. r. terhelttel egyetemlegesen kötelezte az I. r. terheltet a felmerült bűnügyi költségből 77.579 Ft megfizetésére.

A személyi körülményeket illetően rögzítette, hogy az I. r. terhelt gépésztechnikus és szerszámkészítő szakképzettséggel rendelkezik. Egyéni vállalkozó kb. 180-220.000 Ft havi jövedelemmel. Vagyonát az egyéni vállalkozásában működtetett különböző gépek, berendezések

képezik. Egyéb vagyoni viszonyai pontosan nem állapíthatók meg.

Büntetlen előéletű, ugyanakkor a Budakörnyéki Bíróságon 5.B.583/2004. számon a jelen ügyben is érintett Kft. működésével összefüggésben, folytatólagosan megvalósított, jelentős kárt okozó csalás büntette miatt folyik ellene büntetőeljárás.

Az elsőfokú bíróság történeti tényállásként lényegében az alábbiakat állapította meg.

Az I. r. terhelt az 1996-ban történt megalapítástól kezdődően egyedüli tagja, egyben cégjegyzésre és képviselőre jogosult ügyvezetője volt, a cégjegyzékbe 1997-ben bejegyzett budapesti székhelyű Korlátolt Felelősségű Társaságnak, /továbbiakban Kft, vagy az 1997-ben bejegyzett Kft./ amely egyszemélyes Kft-ként működött.

A Kft. 2001. február hónap végére ténylegesen fizetéseképtelen állapotba került, mivel ekkor 382.500 Ft összegű, 60 napon túli lejárt, nem vitatott, ki nem fizetett tartozása állt fenn egyik hitelezője felé.

2001. szeptember hó elejére a Kft-nek további 5 hitelező felé fennálló lejárt, nem vitatott tartozása is 60 napon túlivá vált.

E hitelezők közül a Fővárosi Illetékhivatal adóvégrehajtást is megkísérelt, azonban a Kft. számlája terhére 2001. augusztus 3. napján kiadott azonnali fizetési megbízás fedezethiány miatt sikertelen volt.

Az 1999. évtől a Kft-nek különböző adónemekben folyamatosan növekvő adótartozása is felhalmozódott az APEH felé, melynek teljes összege 2001. június 7-én 29.503.656 Ft-ot tett ki.

Az APEH illetékes Igazgatósága a 2001. június 7. napján kelt és 2001. augusztus 6. napján jogerőre emelkedett határozatával a terhelt kérelme alapján az adótartozásra 2001. augusztus 15. napjától 24 havi részletfizetést engedélyezett, kikötve, hogy részlet és adó mulasztás esetén az adótartozás egy összegben, járulékaival együtt esedékessé válik.

Közben 2001. július 5. napján az APEH ugyanezen igazgatóságának másik főosztálya 32.053.410 Ft adótartozás vonatkozásában a Kft. három különböző bankszámlájára is azonnali beszédési megbízást bocsátott ki, melyeket fedezethiány miatt visszautasítottak. Utóbb a beszédési megbízásokat visszavonták.

A Kft. a részletek megfizetésének nem tett maradéktalanul eleget. Az APEH ennek alapján azonban csak 2002. augusztus 26. napján

állapította meg, hogy a teljes adótartozás - járulékaival együtt - esedékessé vált.

A Kft. mint eladó nevében eljáró az I. r. terhelt 2001. szeptember 24. napján egy kizing cég mint vevő részére a Kft. tényleges fizetéseképtelenségének tudatában eladta a Kft. tulajdonát képező gépeket /tekerccselőgépet, kétszin-nyomógépet, 2 db extrúdert, áttekerccselő gépet, automata zsákhegesztő gépet és konfekciónáló gépet/ összesen 31.875.000 Ft bruttó vételárért.

A vételárat a vevő vállalkozás 2001. szeptember hónap végén, az I. r. terheltnek, mint a Kft. képviselőjének kifizette. A felvett pénzt a terhelt pontosan meg nem állapítható körülmények között és módon saját céljaira fordította.

Az I. r. terhelt által képviselt Kft. 2000. szeptember 6. napján lízingbe vett egy, bruttó 3.200.000 Ft értékű személygépkocsit. A Kft. a lízingdíjat folyamatosan fizette. Az I. r. terhelt 2001. szeptember 26. napján a hátralévő tartozás rendezése végett, megkereste a lízingbe adó vállalkozás képviselőjét, majd a hátralévő tartozást a Kft. pénzéből több részletben kifizette. Ezzel a Kft. a személygépkocsi tulajdonjogát 2001. október 8. napján megszerezte.

Az I. r. terhelt képviselte és vezette a nevét viselő Műanyag-feldolgozó Korlátolt Felelősségű Társaságot (továbbiakban: műanyag-feldolgozó Kft.). Az I. r. terhelt még 2001. szeptember 10. napján készített egy adásvételi szerződést, amely szerint a fentiekben szereplő Kft. a személygépkocsit „0 Ft vételárért” eladja a műanyag-feldolgozó Kft-nek.

A vételár hiányában tartalmilag ajándékozási szerződésnek tekintendő okiratot mind az eladó, mind a vevő részéről az I. r. terhelt írta alá. Az okirat alapján kérelmet is benyújtott, melyre tekintettel az illetékes okmányiroda a személygépkocsi tulajdonosaként a műanyag-feldolgozó Kft-t 2001. szeptember 10. napjától bejegyezte.

A Kft. fizetéseképtelenségének tudatában az I. r. terhelt azt is elhatározta, hogy az 1997-ben bejegyzett egyszemélyes Kft-t színlelt szerződéssel eladja, „fantomizálja”.

Ennek érdekében 2001. október hónap elején - meg nem állapítható körülmények között - rábírta az akkor hajléktalan a II. r. terheltet, és egy hajléktalan társát, hogy a Kft. adásvételére vonatkozó különböző valóttan tartalmú okiratokat írjanak alá.

Ennek megfelelően az I. r. terhelt, mint eladó, illetve a II. r. terhelt, és társa, mint vevők - ügyvédi ellenjegyzés mellett -

üzletrész átruházási szerződést írtak alá, amely szerint az I. r. terhelt a Kft-ben lévő üzletrészből 1.500.000-1.500.000 Ft névértékű - $\frac{1}{2}$ és $\frac{1}{2}$ rész - részt elad a II. r. terheltnek, illetve a társának. A II. r. terhelt, valamint a társa, mint a Kft. új tagjai, 2001. október 10. napján aláírták a társasági szerződést módosító okiratot is, mely tartalmazta „a tagokban bekövetkezett” változást, valamint azt, hogy a Kft. székhelyét egy községbe helyezik át. Az okiratokat az eljáró ügyvéd 2001. október 15. napján nyújtotta be a Fővárosi Bíróságra, mint Cégbíróságra, amely a székhelyben bekövetkezett változásra tekintettel az iratokat áttette a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bírósághoz, mint Cégbírósághoz.

Utóbbi bíróság hiánypótlási eljárást rendelt el. Ennek keretében az eljáró ügyvéd budapesti irodájában 2002. február 25. napján a II. r. terhelt és társa aláírta azt a társasági szerződés módosítása, kijavítása megnevezésű okiratot, mely a társaság tagjaiban és székhelyében való változásokon, és egyéb módosításokon kívül rögzítette, hogy a Kft. neve megváltozik, és annak egyedüli cégjegyzésre és képviselőre jogosult új ügyvezetője a II. r. terhelt. Az okiratot az eljáró ügyvéd 2002. február 27. napján a Cégbíróságra benyújtotta.

A cégbíróság a 2002. március 7. napján meghozott határozatával az okiratok szerinti változásokat - részben 2001. október 10. napi, részben 2002. március 7. napi hatállyal - a cégjegyzékbe bejegyezte.

Valójában sem a II. r. terhelt, sem a társa a Kft-t sem az új címen, sem máshol ténylegesen nem kívánta . A II. r. terhelt az ügyvezetői feladatokat, kötelezettséget már eleve nem kívánta ellátni. Erről az okiratok aláírásakor, illetve a II. r. terhelt és társa beszervezésekor az I. r. terhelt is tudomással bírt. A Kft. sem az új székhelyen, sem máshol ténylegesen nem is működött, semmiféle tevékenységet nem végzett.

A cégbíróság a Kft. székhelyére, tagjaira és új ügyvezetőjére vonatkozó valótlan adatokat az I. r. és a II. r. terheltek, valamint a másik hajléktalan személy által aláírt színlelt üzletrész adásvételi szerződések és valótlan tartalmú társasági szerződést módosító okiratok alapján jegyezte be.

Az eljáró ügyvéd a szerződések színlelt voltáról és az okiratok valótlan tartalmáról nem bírt tudomással.

Az I. r. terhelt a Kft. könyvelési, számviteli iratait a II. r. terhelt és társa részére nem adta át. Azok további sorsa nem állapítható meg.

A korábbi kötelezettségeken túlmenően a Kft-nek 2001. október 8-i fizetési határidővel 5.330.000 Ft, illetve 2001. október 15-i fizetési határidővel további 2.665.000 Ft fizetési kötelezettsége keletkezett egy újabb hitelező felé, melyet nem fizetett meg. Emiatt a hitelező ellene felszámolási kérelmet nyújtott be.

A cégbíróság a 2003. április 8. napján kelt és 2003. május 26. napján jogerőre emelkedett végzésével a Kft. fizetéseképtelenségét megállapította, felszámolását elrendelte. Felszámolóként egy Kft-t rendelt ki.

A Kft-vel szemben a 40 napos határidőn belül 5 hitelező nyújtott be a felszámoló-biztos által befogadott hitelezői igényt mindösszesen 67.132.321 Ft értékben. A 40 napos határidőn túl, de 1 éven belül még 4 hitelező nyújtott be befogadott hitelezői igényt összesen további 12.520.192 Ft összegben. A felszámoló-biztos ezen túlmenően 2 hitelező részére - összesen 289.974 Ft hitelezői igényről - behajthatatlansági nyilatkozatot adott ki.

A felszámolási eljárás során a felszámoló-biztos részére semmilyen irat nem állt rendelkezésre, és a Kft. semmilyen vagyonáról sem szerzett tudomást. Az egyszerűsített felszámoláshoz a kezdeményező nem járult hozzá.

A felszámolási eljárás során a Kft. egyetlen hitelezője - sem egészen sem részben - nem nyert vagy nyer kielégítést.

Az I. r. terhelt a fizetéseképtelenség tudatában a tartozás fedezetéül szolgáló vagyonból a személygépkocsit a műanyag-feldolgozó Kft. nevére átírással elrejtette, míg által kifizetett pénzt saját céljaira fordította és ezzel egyben eltitkolta a felszámoló-biztos elől. Mindezen cselekedeteivel a Kft. hitelezőinek kielégítését megghiúsította.

* * *

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész az I. r. terhelt terhére a kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének mellőzése érdekében, míg a védő elsősorban a terhelt felmentése, másodsorban a büntetés enyhítése végett fellebbezett.

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a 2007. február 20-án kihirdetett 1.Bf.519/2006/11. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet az I. r. terhelt tekintetében részben megváltoztatta. A kiszabott szabadságvesztés felfüggesztését mellőzte, és a végrehajtás fokozatát fogházként határozta meg. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A jogerős határozatok ellen a Be.416.§-a (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással az I. r. terhelt védője nyújtott be

felülvizsgálati indítványt, a terheltnek a csődbüntett vádja alóli felmentése, a terhére fennmaradó közokirat-hamisítás büntette miatt rövidebb tartamú és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazása érdekében.

Az indítvány lényege szerint a terhelt bűnösségének a Btk.290.§-a (1) bekezdésének a) pontjában foglalt csődbüntettben megállapítására az anyagi jogszabályok megsértésével került sor.

Az elsőfokú bíróság ugyanis a 2006. március 10-én meghozott ítéletében a Btk.2.§-ára figyelemmel a terhelttel szemben a Btk-nak az elbíráláskor hatályos - enyhébb - szabályait alkalmazta.

2006. július 1-től azonban hatályba lépett a csődeljárásról szóló 1991.XLIX. tv. (Cstv.) 27.§-ának akkénti módosítása, miszerint a hitelezőnek a felszámolás iránti kérelem benyújtását megelőzően az adóst a tartozás kiegyenlítésére fel kell szólítani. Ennek elmulasztása egyéb okok mellett a felszámolás iránti kérelem elutasítását alapozza meg. Azonban az irányadó tényállás szerint ilyen felszólításokra a hitelezők részéről nem került sor. A Legfelsőbb Bíróság 2/1999. Polgári Jogegységi Határozata értelmében pedig a jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton (végrehajtható okiraton) alapuló, lejárt pénz- vagy pénzben kifejezett vagyoni követelés alapján csak akkor van helye a fizetéseképtelenség megállapításának, ha a hitelező az ilyen határozat, illetve okirat birtokában eredménytelenül kísérelte meg a végrehajtást.

Ezzel összefüggésben módosult - és megnevezésében csődbűncselekményre változott - a Btk.290.§-ában írt törvényi tényállás is.

A fizetéseképtelenség bekövetkeztét a büntetőügyekben nem lehet tágabban értelmezni, mint ahogyan azt a polgári, gazdasági jog szabályai lehetővé teszik. Ekként a Kft. fizetéseképtelenségét a fentiek alapján a büntetőügyben nem lehetett volna megállapítani.

A csődbűncselekmény vádja alóli felmentés esetén pedig, a társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt lényegesen enyhébb tartamú szabadságvesztés alkalmazása indokolt, amely a 61. éves, büntetlen előéletű terhelttel szemben az időmúlásra is figyelemmel, próbaidőre felfüggesztése mellett is megfelelően szolgálja a büntetési célokat.

A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint /BF.1013/2007. számú átirat/ a felülvizsgálati indítvány nem alapos, ezért a támadott határozatok hatályban tartása indokolt.

Az elsőfokú bíróság ugyanis a 2006. július 1. előtt meghozott

ítéletében a Cstv. akkor hatályos rendelkezéseinek alkalmazásával, megalapozottan állapította meg az I. r. terhelt által vezetett és képviselt Kft. fizetéseképtelenségét. A vonatkozó törvényi rendelkezéseket a másodfokú ítélet meghozataláig módosították ugyan, ez a módosítás azonban a fizetéseképtelenség megállapításának tényén már nem változtatott.

A fizetéseképtelenség megállapításának feltételei ugyanakkor a módosító rendelkezések figyelembevételével is fennállottak, hiszen a Fővárosi Illetékhivatal 2001. augusztus 3-án eredménytelenül adott ki „azonnali fizetési megbízást”, és az APEH 2001. július 5-én ugyancsak eredménytelenül bocsátott ki a Kft. bankszámláira „azonnali beszédési megbízást”.

A védő tévesen hivatkozik jelen ügygel összefüggésben a 2/1999. Polgári Jogegységi Határozatra. Az alapügyben eljáró bíróságok a fizetéseképtelenséget a Cstv.27.§-a (2) bekezdésének a) pontja alapján állapították meg, a jogegységi határozat viszont a (2) bekezdés b) pontjára alapozott eljárásokra vonatkozik.

A fizetéseképtelenségnek, mint a csődbüntett megállapítása feltételének hiányára hivatkozás ekként alaptalan.

Az I. r. terhelt a Kft. ingóságait a fizetéseképtelenség ellenére értékesítette, és az általa alapított műanyag-feldolgozó Kft-re átruházással a Kft. gépjárművét ugyancsak kivonta a gazdasági társaság tulajdonából. Az alapügyben eljáró bíróságok tehát a büntető anyagi jog szabályainak megsértése nélkül állapították meg, hogy az I. r. terhelt megvalósította a Btk.290.§-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti csődbüntett tényállási elemeit.

A cselekmény azonban a Btk.290.§-a (1) bekezdésének b) pontja szerint is minősül, mert az irányadó tényállás szerint az I. r. terhelt a Kft-t színlelt szerződéssel másokra ruházta át.

A nyilvános ülésen a védő a felülvizsgálati indítványban foglaltakat azzal tartotta fenn, hogy álláspontja szerint a felszámolási eljárás kezdeményezésének, illetve a fizetéseképtelenség megállapításának feltételei mind az érintett kft. értékesítésekor hatályos, mind a jelenlegi jogszabályok alapján hiányoztak.

A Legfőbb Ügyészség képviselője átiratukkal egyezően a támadott határozatok hatályban tartását indítványozta.

Előrebocsátja a Legfelsőbb Bíróság, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint a Btk.290.§-ában meghatározott csődbüntett, illetve csődbűncselekmény vonatkozásában a „fizetéseképtelensége esetén”, avagy a „fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete”

tényállási elem rögzítése még akkor is ténykérdést - ekként nem jogkérdést - képez, ha megállapítása során a vonatkozó gazdasági, polgári jogszabályok figyelembe vételével kell a tényállást rögzíteni. Mindemellett az indítványban ezen túlmenően felvetett jogkérdésre és az adott elkövetési módnak az elterjedt voltára tekintettel az ügy nyilvános ülésen történő megvizsgálását indokoltnak találta.

A támadott határozatokat az I. r. terhelt tekintetében a felülvizsgálati indítványnak megfelelően anyagi jogi okból a Be.416.§-a (1) bekezdésének a) pontja alapján, s kizárólag a terhelt terhére megállapított csődbüntett vonatkozásában vizsgálta felül.

Ennek során az indítványnak a tényállás megállapítását vitató részével nem foglalkozott. A Be.423.§-ának (1) bekezdése szerint ugyanis a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, és a felülvizsgálati indítványban ezen tényállás nem támadható. Ebből a szabályozásból következően nem vitatható a bíróságoknak a bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége sem.

A csődbűncselekmény vádja alóli felmentést, egyben az anyagi jogszabályoknak megfelelően megállapított és a felülvizsgálati indítvánnyal nem is vitatott intellektuális közokirat-hamisítás büntette, mint maradék cselekmény miatt enyhébb büntetés kiszabását célzó indítvány nem alapos.

Az irányadó tényállás szerint a terhelt a tartozása fedezetéül szolgáló vagyon elrejtésével és eltitkolásával járó cselekményét fizetéseképtelensége tudatában valósította meg. Erre tekintettel - a korábbi ellentétes döntések után már több éve egységes bírói gyakorlatnak megfelelően, - a Btk-nak az elbíráláskor hatályos rendelkezését alkalmazva, helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a terhelt a Btk.290.§-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti csődbüntettet megvalósította.

Ezen túlmenően megalapozottan utalt a Legfőbb Ügyészség arra, hogy a valós adásvételi szándék nélkül, kizárólag a vagyon elvonása végett más személyekkel - adott esetben hajléktalanokkal - kötött színlelt ügylettel a csődbüntettnek a Btk.290.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti fordulata is megvalósult.

Egyébként az elsőfokú bíróság a Cstv.27.§-a (2) bekezdésének a) pontja szerinti fizetéseképtelenség tényét és időpontját, illetve azt hogy a terhelt cselekményét ennek tudatában követte el, mindenben a korábban hatályos - az elkövetéskor és az elsőfokú elbíráláskor is irányadó - gazdasági jogi szabályoknak megfelelően állapította meg.

A városi bíróság emellett nem csupán a fizetéseképtelenség tényét, hanem mindazokat a körülményeket is rögzítette, amelyek ennek megállapítását a jogszabály helyes értelmezése mellett megalapozták. Ennek során sem a Cstv. 27.§ (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásánál kialakult bírói gyakorlatot, sem a (2) bekezdés b) pontjának értelmezésére irányadó 2/1999. Polgári Jogegységi Határozat iránymutatását nem sértette. Az indítvány utóbbi felvetése azért is téves, mert a vonatkozó jogszabályok szerint az APEH és más arra jogosultak közvetlen letiltás kibocsátásával a végrehajtást az ügyben jogszerűen - bár eredménytelenül - megkísérelték.

Az ügy jogi értékelésénél a másodfokú bíróság annyiban tévedett, hogy az időközbeni jogszabályváltozás ellenére nem alkalmazta a csődbűncselekmény a Btk. módosított 290.§-ában foglalt, a (3) bekezdés szerinti - az (1) bekezdésre visszautaló - rendelkezéseit a cselekmény minősítésénél.

Amellett ugyanis, hogy a gazdasági szervezetekről és a csődről szóló törvényeket módosító 2006. évi IV. és VI. törvény rendelkezéseire is figyelemmel a csődbűncselekmény tényállása is változott, az elsőfokú ítélet által helytállóan alkalmazott tényállás az előzőleg hivatkozott (3) bekezdésben továbbra is szerepel.

A Btk.2.§-ának alkalmazásával kapcsolatban kialakult bírói gyakorlat szerint pedig az érdemi határozat meghozatalakor önállóan kell minden bíróságnak állást foglalnia arról, hogy valamely terhelttel szemben az elkövetéskori - avagy, mert azok enyhébbek - az elbíráláskori jogszabályok alkalmazandók-e. E tekintetben az olyan vegyes alkalmazás is tilalmazott, amely közbenső jogi helyzeten alapul. A másodfokú bíróság tehát az elsőfokú bíróságnak a döntéshozatali joghelyzetnek megfelelő minősítését nem hagyhatta volna helyben, mert saját határozatának meghozatalakor a Btk. jelen ügyet érintő módosítása miatt már eltérő - az elkövetéskorinál szintén enyhébb, míg az elsőfokon alkalmazottakkal az ügyet érintően tartalmilag azonos - elbíráláskori szabályok voltak hatályban.

E minősítési elnézésnek a felülvizsgálatban azonban nem lehetett jelentősége. A módosított szabályozás ugyanis a terhelt e vádpont alóli felmentésére, /Btk.416.§ (1) bekezdés a) pontja/ avagy eltérő minősítésre tekintettel enyhébb büntetés kiszabására /Btk.416.§ (1) bekezdés b) pontja/ nem vezethetett volna.

Amellett ugyanis, hogy a csődtörvény módosítása a 60 napon túli ki nem egyenlítésen túl a fizetéseképtelenség megállapításához 2006. július 1-től előírja az adós általi kifejezett felszólítást is, a Btk. az olyan helyzetet, amely a korábbi szabályozás alapján a

fizetéseképtelenség beálltát jelentette, ilyen felszólítás hiányában, mint „fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet” - azonos büntetési tétel mellett - továbbra is bűncselekmény megállapításához alapot képezőnek tekinti /Btk. 290.§ (1) bekezdés a) pontja/.

A felmentést célzó indítvány kapcsán rá kell mutatni arra is, hogy a Btk. a korábban hatályos csődbüntettnél (Btk.290.§-a) és a 2006. július 1-jét követően hatályos csődbűncselekménynél (Btk.290.§-a) - egyaránt a (2) bekezdésben - büntetni rendeli azt is, aki a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló törvény hatálya alá tartozó gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenné válását, vagy annak látszatát az (1) bekezdésben írt magatartások valamelyikével idézi elő, és ezzel hitelezőjének, vagy hitelezőinek kielégítését részben, vagy egészben megghiúsítja.

Ekként egy gazdálkodó szervezet „fantomizálása” tényleges vételi szándékkal nem rendelkezőknek - akár hajléktalanoknak, akár másoknak - fiktíven történő eladása, ezzel a fizetéseképtelenség előidézése, egyben a hitelezők kielégítésének megghiúsítása, a törvényes vád keretei között akkor is kimeríti a fenti bűncselekményt, ha az elkövetéskor a fizetéseképtelenség ténye, - vagy 2006. július 1-től a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet - még nem forgott fenn.

A Legfelsőbb Bíróság az ügyben abszolút eljárásjogi szabályszegést /Be.373.§-ának (1) bekezdésének I/b. és I/c) pontja és II-IV. pontja/ sem észlelt.

Ezért a kifejtetteknek megfelelően a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a támadott határozatokat az I. r. terhelt tekintetében a Be.426.§-a alapján hatályukban fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság végzése ellen fellebbezésnek nincs helye /Be.3.§-ának (4) bekezdése/.

Az ismételt felülvizsgálati indítvány tilalmáról a Be.418.§-ának (3) bekezdése és Be.421.§-ának (3) bekezdése rendelkezik.

A Legfelsőbb Bíróság végzése a Be.420.§-ának (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2007. október 2.

Dr. Édes Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szabó Péter s.k. előadó bíró, Dr. Mészár Róza s.k. bíró

A kiadmány hitelél:

bíróági tisztviselő
MGy